



Tomás de la Quadra, el ministre de la LOAPA / Francesc i Ciscar

## Intel·lectuals i polítics

### Les incògnites de la nova etapa política a Catalunya

**L'**inevitable parèntesi obert per unes eleccions s'ha acabat a Catalunya. I s'ha engegat una nova dinàmica, amb les seves contradiccions.

El final d'aquest parèntesi ve donat per la culminació de tot el procés post-electoral. És un procés coronat per les dues audiències concedides pel rei al president del Parlament, Miquel Coll i Alentorn, i al president de la Generalitat, Jordi Pujol. Són dues audiències institucionals, però, alhora, significatives. Les altres fites són la

**ORIOLO DOMINGO**

signatura pel monarca del Reial Decret nomenant el reelegit Pujol com a president; la presa de possessió; el nomenament formal dels onze consellers; la primera reunió del nou govern català.

La presència del ministre d'Administració Territorial a l'acte de presa de possessió és reveladora de la política autonòmica del govern del PSOE, i del nivell de les relacions entre els executius central i autònom. Per tenir algú que el representés en l'acte, el govern de Felipe González ha hagut d'enviar a Barcelona el ministre de la LOAPA.

Tomás de la Quadra passarà a la història de l'Estat de les autonomies —junt amb altres noms, inclosos polítics catalans— com l'home que defensà aferrissadament una llei que destrossava l'autonomia política. A més, De la Quadra encara no ha acceptat (almenys fins al moment d'escriure aquesta crònica) el repte que, motivat per unes declaracions fetes pel mateix ministre, li plantejà Miquel Roca Junyent, de cara a fer un debat televisat sobre la política de traspasos que segueix el govern González.

Hi ha qui, fins i tot, sosté que l'esperit loapitzador o limitador de l'autonomia política encara inspira les actuacions del govern central. Així ho han constatat, per exemple, el vicepresident del govern basc, Mario Fernández, i el conseller Macià Alavedra, els quals s'han entrevistat a Barcelona. Però els ponts del diàleg no s'han trencat, i Alavedra i De la Quadra s'han reunit, per parlar de qüestions tan decisives per al futur autonòmic com ara la Llei de Bases de Règim Local.

Alavedra és un dels homes més forts del govern Pujol, i està convençut, des de la sòlida majoria parlamentària assolida per Convergència i Unió, que s'ha de fer una política basada en el consens, en les qüestions bàsiques, i, sempre, en el diàleg.

El diàleg entre els polítics és, a Catalunya, un *leit-motiv* permanent, almenys al nivell de les bones intencions i les declaracions. Tothom vol dialogar. Tots diuen que volen fer, refer o consolidar els ponts del diàleg, malgrat les esquerdes que hagin estat provocades per una dura campanya electoral, encara molt recent, i per una

querella contra el president de la Generalitat.

Moltes vegades, aquest desig de diàleg traspassa les fronteres de la mera bona voluntat i arriba a ser una realitat. Aquest és el cas, per exemple, de la Federació de Municipis Catalans i de l'Associació Catalana de Municipis, que estan començant el camí per fer un front comú davant el govern central, a fi d'aconseguir una major participació dels municipis en els pressupostos generals de l'estat. És la primera vegada que les dues organitzacions municipals catalanes fan un intent semblant. Cal dir que la Federació és integrada bàsicament per municipis governats pel PSC-PSOE i pels comunistes del PSUC, i l'Associació és formada, bàsicament, per ajuntaments governats pels nacionalistes de CiU i ERC.

Un dels polítics que més ha fet per tirar endavant aquest front comú és l'alcalde de Girona, el socialista Joaquim Nadal. Però Nadal ha caigut en la contradicció que suposa el fet que, d'una banda, jugui un paper important per establir un diàleg entre la Federació i l'Associació i, de l'altra, faci unes declaracions que esquerdin el pont dialogant que el nou conseller de Cultura, Joan Rigol, intenta establir amb el món de la cultura més allunyat dels plantejaments nacionalistes de CiU. Nadal ha dit coses tan gruixudes com aquesta: «el perill està en el fet que els intel·lectuals es deixin comprar. Si això succeeix, de veritat que estariem ben arreglats, perquè hi havia pujolisme per a dècades».

Es tracta, en definitiva, de les contradiccions dels polítics i dels intel·lectuals, en aquest inici de la segona legislatura catalana.